

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

1999 Marmara depreminden sonra ilan edilen toplanma alanlarının çoğu rezidans ve AVM'lere dönüştürüldü. Geriye kalan toplanma alanlarının çoğu binalar arasında kalmış küçük alanlardan oluşuyor.

**ŞİMDİ
DAR GELİYOR
AMA DEPREM
OLDUKÇA AÇILIR...**

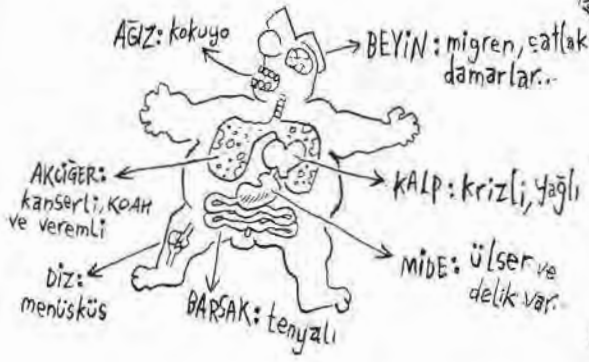
Dev bi belediye otobüsü gibidir İstanbul, içinde tıklım tıklım, omuz omuza biralarıyla... Bilinmeyen duraklarını gezerken öser beser indirir yolcularını...

Ama bizim hikayemiz İzzet hakkında... Bütün bu telaşe- nın içinde kendi bakır bulgesini bulmuş... Sıvalarının altından dizi dizi tuğlaların baktığı bir minik terası..

İzzet bütün gaz'ı bu terasta, güneşin altında ge- çirir.. Oturduğu kamp sandalyesinde sigara ve bira isti- sürekli.. Yo, hayır dostlar.. Bu sağlıklı bir yaşam değil..

Kafası psikolojikman şahttı belki İzzet'in ama vücudu yaşının da getirdiği yorgunlukla harap ol- muş ve alkolün nikotin Pençesinde cılızlaşmıştı.

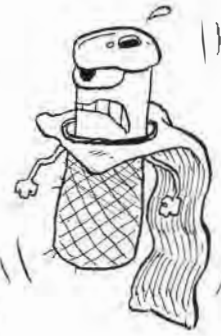
Aşırı güneş, tütün ve sigara yüzünden bir öglen an- sızın ölüverdi... Kendi ter kokusu bi süra cesedin koku sunu bastırırsa da, hayvanların keşfetmesi uzun sürmedi.

Bidiklemeye başladılar İzzet'i.. Doymak istiyorlardı. Yumrukları yerlerine saldılar önce... Bı karga aceleyle gözünü çıkardı. Kedi ayak başpırmagina çalışıyordu..

Ne olduysa o kapış sırasında oldu.. Birisi bu organ kapısına "yeter" diyecekti.. Dedirde.. "YETER!" Bu güzel ve metalik hahırışın sahibi öfkeliydi..

Kamp sandalyesinin kutu içecek cebindeki biraydı bu.. Güneş ışığındaki radyasyon ve İzzet'in bakterileri yüzünden mutant geçirmişti.. Evrim yani.. Mutant oldu.

Kuşları güzelce dövdü.. Açınasızdı.. Kedileri de yıprattı.. Sevmezdi.. Sonra İzzet'in dökülenini, elinden geldigince topladı, yerine koydu..

Sonra Karakola gitti..

Cesedi ihbar etti..

Ve yeni maceralara uatı.. Güle güle Süper kutu içecek.. Gittigin yere barış ve adalet götür..

Deprem

Erciş Belediye Başkan aday adayı AKP'li İlyas Haliloğlu, Van'da meydana gelen depremleri Vanlıların Başbakan'a teşekkür etmemesine bağlayalı **6 yıl**,

Van'a giden Tayyip Erdoğan'a depremde hayatını kaybeden 13 yaşındaki Yunus Geray'ın enkaz altında çekilmiş fotoğrafı hediye edileli **7 yıl**,

Van depremi için 3 milyon dolar yardım sözü verip ortadan kaybolan işadami Ş.Ö., durumu, "**Kusura bakmayın, sarhoştum, ne söylediğimi hatırlamıyorum,**" sözleriyle açıklayalı **7 yıl**,

Van depremi sonrası, bölgeden "sıcak haber" yakalama peşine düşen televizyon kanalları arasındaki yarış, göçük altında kalan küçük bir kıza mikrofon uzatan Show TV kazanalı **8 yıl**,

Deprem bölgesine yollanan yardım paketlerinin bazılarından mini etek, parmak arası terlik, mayo, abiye elbise ve pullu payetli tuvaletler çıkalı **8 yıl**,

Müge Anlı Van depremi sonrası, "Herkes haddini bilecek. Yeri geldi mi taş atacaksınız, kuş avlar gibi avlayacaksın sonra yardım isteyeceksin..." diyerek depremzedelere haddini bildireli **8 yıl**,

Çevre Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın ilk depremin ardından yaptığı, "Büyük depremin olduğu yerde bir daha deprem olmaz. Bugün diyebilirim ki Van merkez ve Erciş

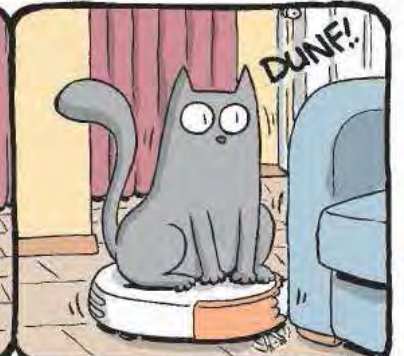
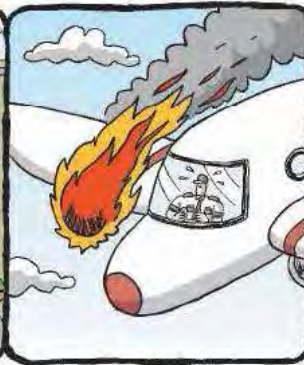
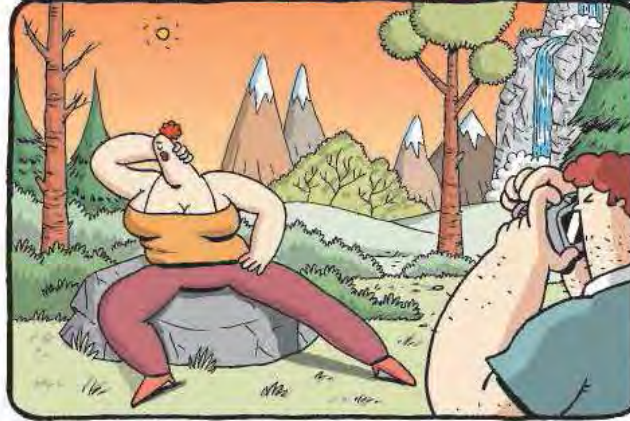
en güvenilir bölgedir," açıklamasından 17 gün sonra yaşanan ikinci depremde 40 kişi daha hayatını kaybedeli **8 yıl**,

İnşaat sektörünün büyük duayeni Ali Ağaoğlu, "1970'li yıllarda İstanbul'un Anadolu yakasında yapılan yapıların büyük bir kısmına inşaat malzemesini ben sattım. Kumları Marmara Denizi'nden, demirleri hurdadan çektik. Deprem olursa İstanbul'a ordu bile giremez, ölen şanslıdır," diyeli **10 yıl**,

Erciş'te meydana gelen depremde 20 kişinin hayatını kaybettiği Sevgi Apartmanı'nın müteahhiti Salih Ölmez "yılın müteahhidi" ödülü alalı **15 yıl**,

SP İstanbul belediye başkan adayı Mukadder Başeğmez, İstanbul mitinginde, "Biz oldukça Allah yardım eder, deprem meprem olmaz" vaadiyle oy isteyeli **15 yıl olmuş**.

nisan hakan

-TOKUZ ELHAMDÜLİLLAH!

Merhaba. Bundan yıllar önce de süper saçma, acayip manyak bir şey yaşamıştım, o olmuştu resmen. Marmaris'teyken ben, yakın bir arkadaşım aradı bir gün beni. Eskiden ne kadar da çok yakın arkadaşım vardı, şimdi herkeşlerden tiskiniyorum,

neyse, dev bütçeli bir filmin setine davet etti beni arkadaşım. Set de Selimiye'de. Kuşların olduğu bir sahne ile ilgili fikirlerimi almak istiyorlarmış. Dedim “olur”, çünkü kuşlar önemli. Acayip iyi bir film izliyorsun, kuşla ilgili yanlış bir şey oluyor, bilmiyorlar çünkü, ne bileyim, muhabbet kuşu azat ediyorlar mesela, olmuyor öyle. Olmaz. Muhabbet kuşu azat edilmez, ölürlere dışarıda. Bu gibi yani. Ya da yine süper bir filmin içinde bilgisayar efektiyle uçan kuş yapıyorlar, o hiç olmuyor, hemen sırtıyor. Hiç yapma bunu daha iyi. Bu tarz yani. Gittim sete. Ne havalıyım. Ornitologum, kuş bilimciyim. Hem ornitologum, hem kuş bilimciyim. İkisi de aynı şey zaten. O kadar iyiyim yani. Hey yavrurum hey gibiyim. Öttürüyorum sette. “Yalnız” diyorum “o güvercinler öyle olmaz yalnız” diyorum. Neler neler diyorum. Kadro devasa, koşuşturmaca çılgın. Plastik bardağımda çay içiyorum. Çayımı içerken ve bir yandan da ortalığı kolaçan ederken öyle, çünkü serde kolaçancılık da var, arkadaşım koşa koşa geldi yanıma, dizlerini dövmeye başladı. Dedim “ya noluyo?” “Yandık yandık, böcekler kaçmış” dedi. Dedim “ya ne diyosun sen?!” Bir sahne için iki yüz elli üç yüz kadar kanatlı hamamböceği kullanılacakmış, kaçmış hamamböcekleri. İyice kuşa böceğe dayamış senaryo sırtını, o olmuş bana. “Hepsi mi kaçmış” dedim. “Hepsi kaçmış” dedi. “Bikaçını yakaladık soora ama moral bozukluğundan onları da saldı” dedi. “E ne olacak ki şimdi” dedim. “Bilmiyorum, sen anlamaz mısın böcekten” dedi. “Kuşlar kadar anlamam” dedim. “Zaten kuşlardan da çok anlamıyorum aslında, seviyorum ama, böcekleri de severim” dedim. “Nereden bulabiliriz acaba” dedi “şimdi iki yüz elli üç yüz kadar hamamböceğini şu anda” dedi bana. Bana soruyor. Dedim “ya ben nerden biliyim, halla halla ya” dedim. Sette insanlar etrafımızda toplandı. Yönetmen zırılıyor. Hayır aksi gibi çok da önemli bir sahneymiş. Aklıma gıda denetimlerinde çalışan bir arkadaşım geldi. Ara ara anlatırdı mühürledikleri yerleri. Dedim “şu arkadaşı bir arayayım madem.” Öyle bir şey oldu ki, koca filmin kaderi bana bağlandı. O kadar insan da ekmek yiyor, yiyecek, öyle bir film bu film. Hay Allah'ım, durduk yere ya. Aradım arkadaşımı, dedim ki, “hacım” dedim, “bana” dedim “kanatlı hamamböceği bulabileceğim yerlerin adını söylüyorsun hemen, kanatlı olacaklar ama, filmde oynaticaz” dedim. Önce bir şaka sandı, sonra durumu anlattım, “hepsi mi kanatlı olacak, birkaçı kanatsız olsa olmaz mı” dedi. Yönetmene sordum, sonra tekrar arkadaşıma döndüm. “İki yüz elli üç yüz kanatlı hamam böceği içinde beş on kadar kanatsız hamam böceği de olabilirmiş, dokuyu bozmayacağı gibi renk de katarmış, ayrı bir neşe olurmuş, yönetmen öyle söyledi” dedim. Bir restoran ismi verdi. “Aman” dedi “benden duyduğunuzu söylemeyin, gidin kibarca derdinizi anlatın, orası özellikle de kanatlı hamamböceği hususunda yıkılıyor” dedi. Bir saatlik yolu var restoranın. Ekipten birkaç kişi minibüse doluştuk, gittik mekana. Önce bir güzeelce bir yemek yedik. Acıktık çünkü yolda. Hesabı ödedik, ben lafa girdim. Dedim “sizin mutfak kanatlı hamam böceği kaynıyormuş, biz de filmciyiz, bize de inanılmaz bir şekilde şu anda kanatlı hamamböceği lazım, bu konuda bize bir yardımcı olabilir misiniz acaba” dedim. Sopayla saldırdılar bize, canımızı zor kurtardık, hızla kaçtık oradan. Mühürçüyü yeniden aradım. Dedim “bize başka bir yol göster, restorancılar bu konuda çok hassaslar” dedim. Bir hamamdan bahsetti. Kazan dairesi hamamböceği doluymuş. Hatta birkaç gün içinde mühürlemeye gideceklermiş. Yalnız orası da şehrin öbür ucu. Önce bir arayalım dedik. Aradık hamamı, durumu anlattık, telefondaki adam da, “tabii ki, istediğiniz kadar hamamböceği alabilirsiniz, kanatlıdır hepsi, bize zaten bunun kanatsız gelmez, bize de bir temizlik olur, filmin sonunda hamamımızın ismini de geçirirseniz ayrı mutlu oluruz” dedi. “Allaaaah” dedik, atladık minibüse. Nasıl mutluyuz ama. Ne hayaller kuruyoruz. Hamamböceğinin fazlasını zikine daşsaana sürmekten bahseden var. Vara vara vardık hamama. Önce bir yıkandık. Telefonda konuştuğum kişi hamamın sahibiymiş. Ömrümde ilk kez bir hamam sahibiyle bu kadar yakın ilişki içindeyim. Artık hamamböceklerini alalım gidelim noktasına geldiğimizde ise, hamam sahibi, “yauv arkadaşlar, ben siz şaka yapıyorsunuz zannettim, o yüzden ben de size şakayla karşılık verdim, bizde hamam böceği yok vallahi” dedi. Dedim “kazan dairesinizde vardır belki, nerden belli!” Bir de ters gidiyorum adama. “E gidin bakın o zaman” dedi. “Halla halla ya” dedi. Gittik baktık kazan dairesine, ilaç için tek bir, kanatsız bile yani, hamamböceği yok. Mühürçü de yanlış yönlendirdiyse demek ki artık bizi. Velhasılkelam, koca bir günüm hamamböceği peşinde geçti, hamamböcekli olduğuna yürekten inandığım bir restoranda pis pis yemek yedim, hamamböceksiz bir hamamda yıkandım. Sonra sete de dönmedim zaten, kendimi eve bıaktırdım. O filme de ne oldu sonra, onu da hiç bilmiyorum. Hoşça kal.

“HİKAYECİ”

5 Ekim Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.00 /
bilgi: 0216 345 54 49

**Benim Sinemalarım
(senin sinemaların canım) 6:
Bizim Aile: Sizin aile çocuk
yetiştirmeyi bilmiyor kardeş**

Toplumumuza ayılığı, kabalığı,
kendisinden başka kimseyi
düşünmemeyi bir norm olarak belletme

amacı güden Ertem Eğilmez filmleri serisinin en önemlilerinden
Bizim Aile, durduk yere (ve de giderayak) birbirlerini tanımadan,
sevmeden mantık evliliği yapan iki dul insan ve onların bu
evliliklerine beraberlerinde getirdikleri 7 eş,, sıpasını konu alır.

Yaşar Usta, karısı öldükten sonra evlenmemiş, dört mal
değneği oğlunu da, yetiştirilebilec,, en kötü ş,,ilde yetiştirmiştir.
Çocuklardan en küçüğünün ilkokul çağında olduğunu düşünec,,
olursanız Yaşar Usta hanımını kaybedeli çok da olmamıştır.Ama
kötü yetiştirdiği en büyüğü yaklaşık 40 yaşında olan çocukları
bir baltaya sap olamamakla kalmamış aynı zamanda hâlâ baba
evinde yaşamaya devam eden toplum zararlılarıdır. Hani
günümüzde insanların çocuklukları bu saçma sapan uyduruk
pedagoji safsataları yüzünden sür,,li uzatılıyor, eş,, kadar adamlara
hâlâ çocuk muamelesi yapılıyor, 40 yaşında adam hâlâ hayatı
t,, başına yaşayamıyor diyoruz ya, hah işte onun bile abartılı
hâli 1975 yılında, hâlâ babasının yanında yaşayan ve babasının
yanında yaşamaya devam ettiği için hâliyle hiçbir kadının yanına
yanaşmadığı ve de yanaşmayacağı bir haytalar sürüsü olarak
önümüze çıkarılıyor.

Hadi ilkokul çocuğu nu anladık (ki bana kalsa onu da yatılı okula
gönderirim) ama üç tane koca kazığın hâlâ ortalıkta babaaa diye
gezenmesi kadar acıklı az şey vardır.Tahminim bunların annesi
ölmeden önce her gün okula bunlarla beraber gitmiş, her gün
bunların öğretmenlerini “çocuğun durumu nasıl, beslenmesini
yedi mi, kakasını yaptı mı?” diye darlamış ve “z,,i ama çalışmıyor,
dikkat ,,sikliği var, falan feşm,,an” yanıtını alana kadar pes
etmemiş bir tür öncü “modern anne.” Yoksa 1976 yılında
böylesi bir mallığın başka açıklaması, kimi 40 yaşına geldiği, kimi
profesyonel futbol hayatına başlamasına ramak kaldığı hâlde hâlâ
babayla beraber oturmanın başka bir izahı yok.

Bu şımarık, üstelik bir de garibanlık maskesi, gurur kisvesi altında
gizli saygısızlık iliklerine kadar işlemiş dört kardeş, babaları bir
kadınla evlenip kadının evine taşınma kararı aldığıda “Baba
sen git yerleş madem, biz burada oturmaya devam ederiz,” ya
da “Neyse biz de kendimize bir ev bakalım o zaman,” der mi?
Elbette demez. Eşş,, kadar herifler, ihtiyar babalarının ömrünün
ikinci baharında yaşayacağı saadeti de çok görür ve palas
pandıras babalarının evlendiği kadının evine taşınmaya kalkarlar.

Diğer cephede de durum p,, farklı değildir. Hem ihtiyar hem de
küçümen analarının hiçbir yardımına koşmayan, “yok ben ders
çalışıyorum, yok benim ojem var,” diye miniminnacık ihtiyar
kadını dört döndüren eş,, sıpaları evlerine gelen -her ne kadar
içeri küstahça ve babalarının malı gibi girseler de- dört genç
insanın yaptıkları hayvanlığı hiç ç,,inmeden yüzlerine vururlar.
Gerçi bu son derece doğru bir davranış da olabilir, bu konuda
ikircikliyim.Ama yine de biraz alttan alabilirlerdi.

Filme asıl çatışmayı getirec,, olan ise milyarder, para babası,
fabrikalar sahibi Saim Bey’in kızı, İtir Esen’in canlandığı Alev.
Bir heves yakışıklı Tarık Akan’a vurulmuş, evlendikten bir yıl
sonra “Ay aman yeter be,” diyer,, baba evine döner,, ama
şimdilik fakirliğin içinde mutlu olduğunu zannediyor. O kadar
mallar ki,Tarık Akan’ı doğru dürüst babasıyla tanıştırmayı, bir
içgüveysi olarak pazarlamayı falan düşünmüyorlar bile. Diğer
yandan Saim Bey’in yaptıkları şerefsizliklere bakarsanız Saim
Bey de ayrı bir manyak (yüzünden de belli gerçi). Zaten Yaşar
Usta gelip “bak beyim,” diye lafa girip sonra açıkça ölüm t,didi
savurduğunda,Yaşar Usta’yı haneye tecavüz ve aleni t,ditten
yargılanmak üzere tutuklatmaması, bilakis çok etkilenip (Ya da
“Ne yapıyorum lan,Alev haftada iki ıstakoz yiyor, o evde en
fazla bir yıl dayanır, salayım nasıl olsa gelir,” diyer,,) kızını t,,rar
Tarık Akan’ın yanına göndermesi dengesiz davranışlar.Tabii en
büyük sorun, 7 çocuk, iki ihtiyar artı bir de Şener Şen on kişinin
bir evde yaşadığı pre-modern fantazyanın yirmibirinci yüzyılın
eşiğinde pazarlanması.

ve SİNEM

gözü olan hiçbir şeye dokunamıyor

Kanka! Şş, abooo! Bak sana bi...
Aha şu karı gelse ki "Özcan gel
bu gece takılalım" dese... "Ama"
dese "Yılan da gelecek"
Naparsın? Ehehehehe...

“En fenası, kimseye söyleyecek bir sözü yoktu. Sözü ancak kendineydi.” – Dan Solsttad, ‘Mahcubiyet ve Haysiyet’ten

• ‘Kara Kitap’ okuyorum... Galip, rüyayı arıyor... Celal, işaretleri harmanlıyor... Ben, gün sayıyorum... Askerliğimin bitmesine on gün var, Ankara... Kantinde, iki içtima arası uzatmışım ayaklarımı, demlik çay haysiyetli, bu saatli bomba etkisi yaratan romana vermişim kafamı, kitaptaki esrara uygun şekilde ‘başka biri’ olarak soyutluyorum kendimi adam öldürme sanatı atölyesinden... Önce nöbetçi asteğmen giriyor içeri... “Yiğidim aslanım burda yatıyor!” diyor... Toparlanıyorum... Bu yedek subay, aslında okuyucum... Zulada tenhada tanıştı benlen... “Şafak?” diyor, “Ön” diyorum... Çay içip İstanbul’dan konuşuyoruz... Yedek subay ne, teğmenin yan bağları mı koptu ki, yedek girmiş oyuna?! Sonra kantin doluyor birden, uzun dönem yeni tertipler gelmiş... Bi tanesi çöküyor masaya... “Abi, meraba, ben Antepliylim, yeni geldim!” Tokalaşıp “Hoş geldin” diyorum... “Leman’da yazıyormuşsun” diyor, “Evet” diyorum... Birdenbire “Ben de komünistim!” diyor... Beni yak, kendini yak, her şeyi yak!.. Dedim ki “Arkadaşım, on günüm kaldı, diyalektik açıdan bi sorun yoksa, sağ salim terhis olmak isterim!” Güldü, ben de güldüm, çayımızı içtik...

• Alkole dadanırken yakalanan bir askerin savunmasında “Abim uzun zamandır ev arıyo, bulamıyo, ona dertlendim de içtim” demesi ve hemen dayak yemesi...

• Yıllar önce halı sahada maç ederken bacağım yaralandıydı... Evin yakınında bi askeri revire pansuman yaptırmaya gittim... Sıhhiyecî arkadaş, pansuman yaparken kapıda sinirli bi çavuş belirdi ve “Kaşar peynirini kim yedi lan?” dedi... Revirde ölüm sessizliği yaşandı... Herkes gergin gergin birbirine baktı... N’oluyo dedim ya, bi anda... Çavuş “Hanginiz yedi lan kaşar peynirini?” diye gene sordu... Asteğmenin mi ne, kaşar peyniri eksilmiş dolaptan, mesele oymuş... Birazdan idam mangası gelecek gibi bi panik yaşandı revirde... “Ne eksikse alalım koyalım dolaba” dedim... “Yok, biz hallederiz” dediler... Bacağım sargılı çıktım ordan... Ara ara aklıma gelir, devamında n’oldu acaba diye...

• Neron için askerliğini yakmış diyorlar!..

• Ankara’da, askerdeyken, yakalanmış bi firari geldi... Epey bi kaçmış, sonra hapis, sonra da kalan askerlik için birlik... Eski İstanbul’un güzelliğini anlatanlar gibi, hep birliğin eski durumlarını naklediyodu bize, “Şu sinemanın yeri kırıklıktı, sadece çardak vardı” falan diye... Askerde de nostaljiye denk geldim ki, ‘pes’ dedim içimsıra...

• Çocukken kartpostallara unutmamacasına bakardım. Basıldığı tok ve kalın kağıt nedeniyle saygı duyardım kartpostala. Asker kartları içinde jilet gibi üniformalı, kuzgun saçlı askerle kırıklık yerde elele tutuşan ekose mini etekli, topuk içinde kalmış, platin saçlı kızları hatırlıyorum. Bir tür ‘modern yavuklu’, bir çeşit güzel hayal. Sonra artist resimleriyle süslü asker kartpostalları gördüm. (Hülya Avşar’la Sibel Can yaman çekişme halinde bu kulvarda, bence Sibel Can bir numaralı asker ikonası, tamamen sezgispor!) Var mıdır peki, dünyanın başka yerinde böyle militerromans? Penelope Cruz hayal eden İspanyol denizci?

‘Bu biz miyiz?’, yoğunsa ‘Bu böyle mi?’

• Asker kartlarında seksi sanatçılar dışında, Songül Karlı kartpostalları da çok tutuluyomuş... Askerler, Karlı’yı daha ziyade bacı, kardeş kıvamında seviyolarmış... Garip, bence Songül Karlı, Sibel Can ve Hülya Avşar’dan daha seksi sanatçı... Belki de türkü sevdiğim için... (Erkeklerde de bir numara Müslüm Baba’ymış.)

• Askeri bir eğlence ortamındaydık, lise zamanlarım... N’oldu, nasıl oldu, birden kendimizi halayda bulduk... Herkes kafasına göre takılır ve bir uyum sağlanamazken, aynı zamanda kurmay başkanı olan halay başı, halayı durdurdu ve “Beni tekrar edin” diyerek halaya yeniden başladı... Halayda bariz bir uyum sağlanmıştı... Komutan “Geriyee” diyor, hepimiz geriye hareket ediyorduk... “Öne” dediğinde hep birlikte eğiliyorduk... Hatta bir ara “Titreee!” diyerek hepimizi titretti... Böylece `emir komuta zinciriyle’ halay da çekmişliğim oldu!..

• Peki askerdeyken, Leman’ın Melih Gökçek’le davası kapsamında, ifade vermek için savcılıktan çağrılmam, Ankara’da mahkemelik olanların genellikle şutlandığı bir karargahta olduğum için kaygılanmam, bölük komutanına izin istemek için gittiğimde tam tersine “Gît, aslanlar gibi ifadeni verrrr” diye coşkun bi söylemle karşılaşp rahatlamam...

• Cüzdani ret: Bedelli yok!

• Vedat Sakman abim anlattı, Bodrum’da yaşayan Yavuz adlı mimar arkadaşı, arabasında üç kızla gecenin bi vakti Bitez’e doğru gidiyo. Kafalar iki milyon. Bitez de yalısına varmadan gringo, jandarma durduruyo bunları: Alkol kontrolü. Yavuz diyo ki: “Hocam, hiç

uzatmayalım, aşırı alkollüyüz, kızlardan birini vereyim sana, tatlıya bağlayalım!” Jandarma şok yaşarken, sen üç kız in arabadan, “Beni al, beni al!” diye jandarmanın yanında peri kızı gibi oyna!.. “Aman abi, başımı belaya sokmayın, hadi gidin yolunuza” demiş jandarma.

• Ee, vatan borcu-vatan borcu dedikleri 30.000 TL miymiş?!

• Duyduğum en saçma askerlik anısını aktarıyorum: Bölük komutanı üsteğmenin eşiyle arası bozuktur, kadın iki çocuğu alıp annesinin yanına gitmiştir. Komutan buna aşırı sinirlenir ve çocuklarına kavuşmak için plan yapar. Postası olan askeri çağırıp, planını aktarır: Birlikte arabayla karısının olduğu şehre gidecekler. Kadın, çocukları gezdirmeye çıkardığında, sivil kıyafetli posta göya kadına askıntı olacak, üsteğmen de tesadüfen olayın üstüne gelmiş gibi rol icabı postayı pataklayacak. Böylece kahraman olup prim yapacak! Alternatif plan da, arabayla yanaşıp çocukları aniden kaçırmak. Posta tabi ki şaşırır ve çekinir ama komutan “Ben varken bişey olmaz” der. Haritayı alıp yola çıkarlar. O şehirde sabırla beklerler. Sonunda kadın iki çocuğuyla apartmandan çıkar. Posta hızla koşup, kadının tam karşısında dikilir. Kadın korkar, çılgık atar. Anında kahveden delikanlılar çıkar, kadının dayısı da belirir, postaya sille tokat girişirler. Komutan, saklandığı köşeden olayı izler, sonra arabasına atlayıp tüyer. Posta da bir pundunu bulup ellerinden kurtulur, otobüse atlayıp birliğine döner. Revirde pansuman yaptırırken komutan gelir, “Geçmiş olsun yavrum” der!..

• Parası olana bedelli askerlik varsa, parası olmayana da vicdani ret hakkı olmalı...

vedatozdeniro@gmail.com

MARKETLERDE,
GAZETE
BAYİLERİNDE,
KİTAPÇILARDA

**Karikatür kitapları,
çizgiromanlar
ciltler ve daha fazlası
uykusuz dükkân’da**

www.uykusuzdukkan.com.tr

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: Yaşam Üçgeni vs. Ölüm Çemberi.

ADAMLAR

ANTI KLİŞE TİMİ

Evde sağlıksız bir şekilde ayakta duruyor, pencereden dışarıyı izliyorum. Evimiz giriş kattadır ve dışarıya bakan pencereimizin önünde bebeğimin insiyatifiyle yerleştirilmiş dev bitkiler vardır. Çiçek açmayan, fantastik yaratıkların

yeşil parlak dillerine benzeyen dev yapraklarıyla duvarlarımızı, perdelerimizi, pencereden dışarı bakmaya çalıştığımızda bizleri yalayan dev bitkiler. Sevmiyormuş gibi yapıp çok severim, televizyonda film falan açarken onların da keyfini gözetirim. Akrabalarım gibi. Çünkü evimiz giriş kattadır ve benim sokağı görebildiğim kadar sokak da beni görür. Sokaktaki insanın karşısına aniden kalın bir bitki örütüsünün içinden sıyrılıp çıkmayı çok severim. Ani bir kedi gibi, ya da park ve bahçelerde bitkilerin arasından çıkıp gelen park görevlisi gibi. Dramatik girişlere bayılırım. Sokakta canının derdinde, kimbilir nereye yürümekte olan iyi giyimli insanların pencereimizi kaplayan bitkilerin arasından çıkan kafamı gördüklerinde normalden iri bir kuş görmüş gibi şaşkınlıklarından büyük keyif alırım. Papağan mı? Hayır, evden çalışan... Evin içinde bir orman tavuğu mu?

Yanlışınız var, ama neden ve nasıl yanlış olduğunuzu anlamak zor değil. Affedilir bir hata. Sabah güzel giyinip evinden çıkmış, her şeyi yerli yerinde zanneden, tüm çocukları okulda, tüm ev hanımlarını evde, tüm sağlıklı erkekleri sokakta farz eden insana ufak bir sürpriz. Kalpleri sadece bir atış kaçırsa yeter, olaysız bir günün sıkıntılı rüyasından uyanırlar, o günü daha canlı, daha atik yaşarlar. Buna vesile olmak büyük bir mutluluktur. Sadece salonda durarak bu kadar çok keyif, neşe, mutluluk tecrübe etmemin sağlıksız olduğunu düşünüyorsanız, böyle düşünen ilk insan siz değilsiniz.

"Çıkayım da, dışarı çıkmış olayım" diye düşündüm ama hemen ayrılmadım, beş dakika daha pencerenin önünde durdum. Köpeğini gezdirenlere baktım, "ne kadar küçük köpekler çıkartmışlar, büyük kolaylık" diye düşündüm. Çok büyük şişme montlar ve inanılmaz küçülmüş köpekler sayesinde cepte köpek taşımak ateşli bir rüya iken gerçeğe dönüştü. Faydasız gelişmelere ceza kesen bir medeniyet polisi olmayı çok istedim.

- Hanımefendi, kimliğinizi görebilir miyim?
- Tabi memur bey, bir sorun mu var?

- Cebinizde köpek var, sanırım olmayan bir soruna gözüm üretmişsiniz. Kendi kendine yürüyebilen köpekler vardı, insanların üzerine tam oturan normal boyutta şişme montlar da vardı...
- Ama ben...
- Üzgünüm görevimi yapmak zorundayım...

Kadın bu noktada üzgün fakat anlayışlı bir tavırla köpeği cebinden çıkartır, köpeğe giydirdiği montun üstüne dikilmiş cüzdanın içinde kredi kartları ve kartvizitler arasında kimliğini arar, neden sonra kimliğini değil ama ehliyetini bularak bana uzatırdı.

- Köpeğinizin montunun üstünde cüzdan mı var?
- Evet tchibo'dan aldım, tchibo'da bu sezon köpeğim ve ben teması var.

Tchibo... Tahmin etmeliydim. Bütün faydasız gelişmelerin ülkeye ilk girişinin yapıldığı yer. Yıllardır peşlerindiyim ama her şeyi kılıfına uydurmuşlar. Her şey yasal gözüküyor ama bir yandan gündüz gözüyle gizlemeye saklamaya gerek duymadan cüzdanlı köpek montu satıyorlar. Elbet bir gün açık verecekler. İşte ben o gün orada olacağım tchibo... Diye düşünürdüm. Yüzüme idealist fakat belalı bir medeniyet komiseri ifadesi yerleştirerek bitkilerin arasından geri geri çıktım. Köpeğini gezdiren hanımefendi bakmamaya çalışarak benden yana bakıyordu. Dramatik çıkışlara bayılırım.

"Evlere sığamıyoruz, öylesine büyüdü ki vücutlarımız./ Ve konuşmalarımız, öyle büyüdüler ki peşi sıra"

Edip Cansever

"O DÜNYA KE RAKHWALE"

Bir onsekizinci yüzyıl Hind (Rajput/Rajasthani) minyatürü havasında dekorları/ kostümleri, masalsı atmosferiyle; o ünlü (siyah/beyaz/1952 yapımı) "Baiju Bawra"/ Çılgın Baiju Filmi. Filmin kahramanı genç delikanlı (--Baiju--) o yaştta başına gelmedik dert/bela/musibet kalmamıştır bir tapınakta koskoca Vişnu heykelinin önünde kafasını ta yukarı kaldırıp heykelin gözlerine baka baka, ağlaya ağlaya şarkısını söyler: (bir çeşit hesap sormaktadır ama zaman zaman da sevgiyle heykele sarılır)"Ey dünyanın koruyucusu... Hem fırtınayı hem de onunla birlikte tekneyi yarattın, hem beraberliği hem ayrılığı" "...Şimdi benim için biraz gözyaşı dök" "Altın aydınlatılmış dev heykelin (gölgeleriyle, korkutucu bir havası vardır) taştan gözlerinden yaşlar akmaya başlar. İnsanevladı binlerce yıldır her türlü çeşitli dinsel inanışın içinde buna benzer sorularla, bu aynı çatışmayla ilgili meseleleri sorgulayıp durdu. "İyilik" tamam da, "kötülükler/ yıkımlar/felaketler" niye var(tanrım)? "Niye ikisi birden?"

Bütün bunlar, o görüntüler, o gölgeli heykel falan (gerçi sık sık dinlediğim bir şarkı --efsanevi Mohammed Rafi söylüyor filmde--) bu son deprem/ zelzele sebebiyle geldi aklıma yeniden. İstanbul'a henüz gelmiştim. Bir hastane koridorunda (bir kontrol için)sıra bekliyordum.Yanımdaki sandalyede üç yaşında Asaf; (onun da kolu kırılmış alçıda) avucumun içinde sıkıp sıkıp durduğum küçük topa ilgileniyordu.Topun kırıkla ilgili olduğunu belki ona da tavsiye edeceklerini... Birden sarsıldık. Koridorlar hızla boşaldı. Biraz daha uzun sürse kırık kollarımızla... Hele Asaf, henüz üç yaşında... Gelmiş geçmiş en dehşet verici, en yıkıcı depremlerden 1755 büyük Lizbon depremi; Dokuz büyüklüğündeydi, yaklaşık 6 dakika sürdüğü yazılıyor. Korkunç. Şehri tamamen tuzla buz etmişti; yüzbin'e yakın ölü.(o devrin تنها şehirlerini düşününce)

Ülkenin bütün arşivi, kaydı kuydu, gelmiş geçmişi, kitapları, tabloları, heykelleri... nesi var nesi yok her şeyi; her şeyi yandı bitti kül oldu. Deprem Avrupa düşüncesinde etkileri, artçıları hala sürmekte olan büyük bir travmaya yol açtı. Devrin bütün büyük düşünürleri üzerine yazılar yazdı. Bizim zavallı "Baiju"nun Tanrı Vişnu'ya sorduğu sorulara benzer sorular sordular; türlü çeşitli teolojik hesaplaşmalara giriştiler. Voltaire bu deprem hakkında uzun bir şiir yazdı: Şöyle diyordu:

"Diyebilir misiniz, gördüğünüzde yığınla onca kurbanı:/ "Bedelidir ölümleri suçlarının, Tanrı öcünü aldı?"/ Bu çocuklar hangi suçu, hangi hatayı işlemiş?/Şu zavallılar kan içinde annesinin göğsünde ezilmiş?/ Daha çok mu batmıştı ahlaksızlığa, şimdi yok olmuş Lizbon,/ Sefahat içinde yaşayan Londra'dan, Paris'ten?/ Lizbon yerle bir şimdi, oysa Paris'te dans ediyorlar."

Rousseau'dan, Kant'a fikrini beyan etmeyen kalmadı...

Herneyse... mevzu derin... Karmaşık... yaz yaz bitmez...

Yalnız üzerimize çökmüş bunca (teker teker, her gün bir yenisi eklenen) dert/ mesele/gaile/ tehdit üzerine bir de unutmaya çalıştığımız bu eski belalımız; geçmişimizin kıpırtılı karanlık gölgesi; Onun yeniden semtimizde boy göstermesi.

Baiju Bawra 1952

Büyük Lizbon Depremi 1755

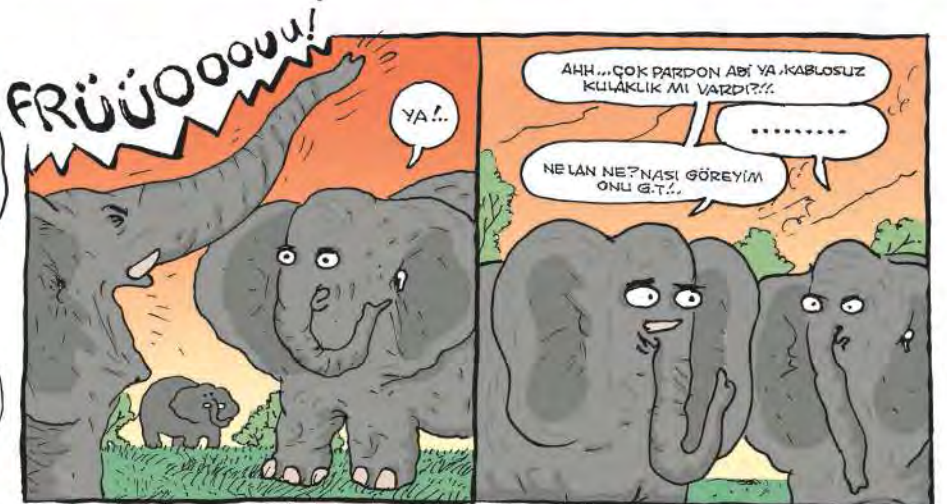

Voltaire 1694-1778

(--yirmi yıldır kayıptı--eski bir kan davası gibi, biz unutsak da o...) Çocukken okuduğum çizgi romanda çok dik bir dağın tam dibine kurulu bir kasaba vardı. O dik dağın tepesinde de yarısı kasabanın üzerine doğru eğilip sarkmış, (neredeyse o kasaba kadar büyük) dev bir kaya. Kaya, çok az bir tarafla o dağa tutunuyor, zaman zaman da kırırdıyordu. "Titreyen Kaya" deniyordu adına. Ahali hep yukarı; o kayaya doğru bakıyordu. Bir o eksik işte. Şehrimizin üzerinde... Neyse ki o yok... Ona da şükür...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu(kımlıtsız) günler diliyorum...

(meraklısına not: "Baiju Bawra" eski Hind müzik geleneği; müzisyenleri üzerine bir film. Bir sürü müthiş şarkı --ve "Raga"lar--Bir trajik "çılgın aşık", bir cesur haydutlar kraliçesi, zehirli yılanlar... falanlar filanlar...daha bir sürü ilginç şey ihtiva ediyor... Görün derim)

● Bitmek bilmeyen bir tadilat çalışmasının hemen üst katındayım. Matkap sesi içime işlemiş ve en derinime kadar hissediyorum. Uykularım bu sesle bölünüyor. Hafta içi ya da hafta sonu olması tadilat yapanlar için çok da önemli değil. İnşaat halindeyken girilen evler, tadilatın merkezidir. Eğer pımpiriklik bir ev sahibi iseniz o evi baştan yaratma isteği sürekli olarak uyarır sizi. Öyle zannediyorum ki alt katımızdaki adam da gerçek bir tadilat aşığıydı.

Bir süre sonra vücudumun tepki vermemeye başladığını fark ettim. Matkap sesine karşı bağışıklık kazanmıştım. Bu rahatsız edici ses, kazandığım bağışıklık ile birlikte bitmesini hiç istemediğim büyük bir etkinliğe dönüşmüştü. Bir kahve bağımlısı gibi uyanır uyanmaz kendime sert bir matkap sesi hazırlayacak ve bu ses olmadan ayılamadığımı söyleyecektim. İstiyorum ki bu çalışma hep devam etsin. Mutfak dolaplarını yaptırdıktan sonra banyoya başlayalım. Orası bitince de yatak odasına geçelim. Evi birlikte baştan yaratalım ve beni muhtaç olduğum sestten mahrum bırakmayın.

● Her cümlesini "Di mi annecim"le bitiriyor fakat hiçbir şekilde yanıt alamıyordu. Halının üzerinde oyuncaklarıyla oynayan bir çocuktan ne gibi bir yanıt bekliyordu ki zaten? "Yalnız oraya oturmuyoruz, di mi annecim?" dedi. Sesin geldiği tarafa boş boş baktı çocuk. "Hiç de sözümünden çıkmaz" diye devam etti kadın. Ortada söz dinleyen bir çocuk olmamasına rağmen yeni anne kendini buna inandırmış ve hali hazırda altına sıçan, dünyadan bihaber olan çocuğun, komutlara uyduğunu bize de ispat etmeye çalışıyordu. Anladım ki misafiriklik boyunca çocuk övülecek ve bizler de dinleyip onay vereceğiz.

Gönül ister ki "Dümdüz çocuk, bi s*k olmaz bundan" diyebilmek ama denmiyor işte. Oyuncaklarıyla oynamaya devam eden ve bana soracak olursanız etrafa hiçbir şekilde zararı olmayan yavruya dönerek "Yalnız o

oyuncağı atmıyoruz, di mi annecim?" dedi. Ortada atılan bir oyuncak ve oyuncakları atmak isteyen bir çocuk olmamasına rağmen... Bitmek bilmeyen komutlar, gebelik sürecinin tamamını instagram hesabından paylaşılan ve "Doğrusa da tüm sosyal medya rahatlasa" dedirten anne için bir ritüel haline gelmişti. "Ben yeni nesil annelerdenim" mesajı veriyordu bizlere. Bizim ise mesaj beklediğimiz falan yoktu.

Herkesin çocuğu özeldir, kıymetlidir ama etrafa boş boş bakan çocuğu da "Sözümünden hiç çıkmaz" diyerek pazarlamak bana pek de doğru gelmiyor, di mi annecim?

● "3 saatlik uykuyla duruyorum bana bulaşmayın" dedi. Az uykuyla etkinliğe katılan adama saygı mı duymamız gerekiyor anlamıyorum? Övülmeyi bekleyen bir vücut getiriyor yanımıza ve sık sık aynı cümleyi tekrarlıyor. Buna daha fazla dayanamayan rekabetçi arkadaş devreye girerek "O da bi şey mi? Ben 1 saatlik uykuyla durduğumu bilirim" diyor. Uzunca bir süre kimin daha az uyuduğunu ve kimin bünyesini övmemiz gerektiğini konuşuyoruz.

Bir kast sistemi aslında bu. Gruba yaranmak istiyorsanız eğer az uyku uyumanız gerekiyor ve öyle bir an geliyor ki dozunda uyuyan, sağlığına dikkat eden kişi adamdan sayılmıyor. Bu grup, hor görülenler olarak piramidin dışında yer alıyor: Paryalar.

Henüz tanışma fırsatımız olmadı ama isimlerini çok sık duyduğumuz Brahmanlar ise piramidin en üstünde. Onlar sıfır uyku ile durabilenler. Bilge kişiler...

● "Sırt çantası gibi bi şey olsaydı iyiydi" diyor ve ekliyor: "Sıkıntı olmaz, hallederiz." Küçük şehirde saat 10'dan sonra tekelden bira almak çok tehlikeli. Üniformalılar her yerde. İçeride kumar mı oynatılıyor, yakın arkadaşlar misafir edilerek ucuz bira mı veriliyor bilmiyorum ama neredeyse her tekel bayide olan gizli bir kapı açılıyor ve deri ceketli, tekinsiz bir tip çıkıyor. Bizi önden yönlendirip etrafı kolaçan ederek biraları araca kadar getirecek olan "Taşıyıcı" bu.

Hızlıca bagaja yerleştiriyor biraları ve bagajı kapatıp iki kez aracın kışına vurarak "Devam et" diyor. Ben kafamı camdan çıkartıp "Enselenirsek birbirimizi tanımıyoruz di mi

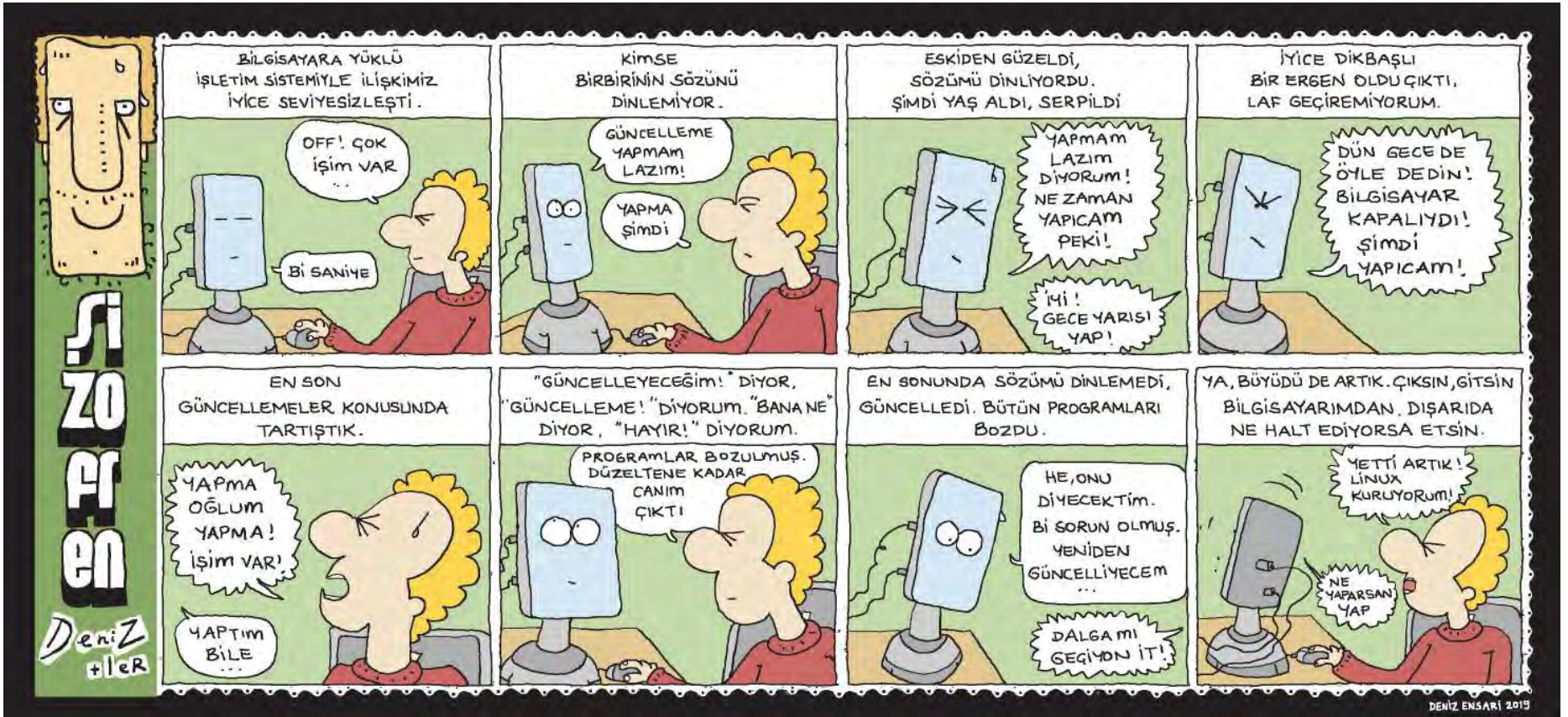
hocam?" diye soruyorum. "Zevzeklik etme" dercesine sıfır mimik ve tepki ile dükkana doğru yola koyuluyor. Sanırsın sınıra silah ve birlik sevkıyatı yapıyor. Öyle havalı.

● E-Devlet uygulaması beni heyecanlandırıyor. Boş zamanlarımda uygulamaya girerek dava dosyası sorgulaması yapıyorum. Özellikle sistemin yoğun olduğu anlarda bu heyecan iki katına çıkıyor. Bekleme süresi boyunca ellerim terliyor ve kravatımı hafif gevşetip derin derin nefes alıyorum. "Adınıza açılmış ya da müdahil olduğunuz bir dava kaydı bulunamamıştır" ibaresi belirlediği an ayağa kalkıp takım elbisemin ceketini düzeltiyor ve arkadaşlarıma sarılıyorum.

● Kuracağı her cümleden önce omzuma bir kez dokunuyor ve bir şeyler anlatacağının sinyalinin veriyordu. Dürterek konuşma hastalığı, belki hasta için değil ama yakın çevresi için oldukça rahatsız edici bir durum. Her hastalık gibi bunun da dereceleri var. Konuşmaya başlamadan önce bir kez dürtten insandan şikayetçi değilim ancak konuşma süresi boyunca bu eylemi sürekli olarak gerçekleştiren kişiye tahammülüm yok benim.

Doğuştan mı geliyor yoksa sonradan mı kazanılıyor bilmiyorum ama bunun bir tedavisi olmalı. Dinlerken zihinsel olarak yorulan ben, dürtmeler ile birlikte fiziksel olarak da yoruluyorum. Biraz sosyalleşip rahatlamak için bulduğum adamlar, tam aksine beni daha fazla strese sokup gönderiyorlar evime. Yeni bir konu açılmasın ya da dürtten adam fikir beyan etmesin diye dua ederek geçiyor buluşmalarımız. "Dürtmeden anlat kardeşim" şeklindeki uyarılar ise hastayı engellemek yerine azdırıyor ve bu kez daha da hırslanarak dürtmeye başlıyor. Omuza, orada yer bulamazsa sırt bölgesine, eğer orası da müsait değilse bacağı dokunuyor.

Bu hastalar kendilerini geliştirerek dürtme işlemini çeğiştirme olarak da kullanabiliyorlar. Omuzdan silkeleyip kendine döndüren insanı dinlememe gibi bir lüksümüz kalmıyor. En çok bu adamları dinliyoruz ama yine de yetemiyoruz. İstiyorlar ki hep dinleyelim. Büyük konuşmayayım ama ileride bir çocuğum olur ve dürterek konuşma hastalığına yakalanırsa ona unutamayacağı bir ders vermek isterim.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 2 Ekim 2019 | Sayı: 631

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ORTAM, PARALEL EVRENDE OLMAK İSTEDİĞİ KENDİ FİZİĞİNDEKİ ELEMAN MAKSUT'UN SENARYOSUNU YAZMAKTADIR. BAKKALDA MERAL'LE VUSLATA EREN MAKSUT, AYNI AKŞAM MERAL'İN EVİNE DAVETLİDİR

NE KADAR ZAHMET ETMİŞSİN
BOYLE MERAL, HEPSİ ÇOK LEZİZ,
ÇOK SAĞOL, ÇOK ÇOK TEŞEKKÜR
EDERİM, NOOLUR YANLIŞ
ANLAMA AMA...

BU KADAR ÇOK ÇEŞİT FİLAN OLUNCA İNSAN YEDİĞİNE ODAKLANAMIYO, MESELA
SEVGİYLE YAPILMIŞ BİR MAYDANOZLU OMLET BANA SÜPERDİR. SADELİK BENİ
HER ZAMAN DAHA MUTLU EDER. HEM BU KADAR ZAHMETE DE GİRMEZSİN

EN İYİ VEJE
RESTORANDAN
SÖYLEYDİMDİ

BİLİYORUM O PAHALI YER,
KULLANDIKLARI ZEYTİNYAĞI
ÇOK BEKLEMİŞ, ASİDİTESİ ÇOKTU
Bİ DAHAKİNE ARTIK BEN YAPARIM,
SÖYLEMEYELİM ORADAN

ASIL HEDEFİM VEGANLIK AMA BİRAZ DAHA VAKTI
VAR, DÜZENİM MÜSAİT DEĞİL. DUYGULARI OLAN
MAHLUKLARA BİLE BİLE ACI ÇEKTİRTMEK
AFFEDİLEMEZ GELİYOR BANA. KÖLELİĞİN AYIP VE
AFFEDİLEMEZ BİŞEY OLDUĞU NASIL İDRAK EDİLDİyse,
BUNUN DA İDRAK EDİLDİĞİ GÜNLER GELDİĞİNDE BU
YAPTIKLARIMIZA İNANAMAYACAĞIZ, ÇOK UTANICAZ
AMA Dİ Mİ TATLIŞ?

GERÇEK Bİ
GURU
BULMUŞ
EDASI

VAR MI SENİ HEYECANLANDIRAN FANTEZİN?
BANA İSTEDİĞİNİ YAPABİLİRSİN

BENİ EN ÇOK
PARTNERİMİN
HAZ İÇİNDE
OLMASI
HEYECAN-
LANDIRIR

GİTMEE, NOOLUR GİTMEE!

AKŞAM GELMEZSEN
KENDİMİ İNTİHAR EDERİM

MİLLET SU,
EKMEK BEKLER.
HADI SEN YAT
VAKIT ÇOK
ERKEN

VE GÜNLER GEÇER; MAKSUT BULUNDUĞU
ORTAMA FAYDALAR SAĞLAR

NASIL? SUYUN
BASINCI VE
SICAKLIĞI SÜPER
OLDU DI MI?

KAÇ SERVİS,
TAMİRCİ GELDİ
BECEREMEDİ
VALLA! MÜKEMMEL

AN İTİBARIYLA ARTIK
BURADA Bİ SIZINTI
SORUNU KALMAMIŞTIR

KAÇ KEZ
YAPILDI
OLMADI
BİLİYÖ
MUSUN
ORASI

İYİ OLMADI MI ARTIK BURADA ÇALIŞMAN?
BENİM DE ÇALIŞIŞIM GELİYÖ,
NE ZAMANDIR
BAŞLAYAMADIĞIM
ROMANA OTURDUM
SAYENDE. KAAVE
İSTER MİSİN?

CANIM BU GECE YENİ ROMANIM İÇİN Bİ PARTİ VERİCEM,
HEM SENİ DE ARKADAŞLARLA TANIŞTIRMİŞ OLURUM HA?

LİSTE YAPTIM BİLE, ŞİMDİ
ARIYICAM MİLLETİ. SEN DE
ŞÖYLE CANTİ GÖMLEK CEKETİN
FİLAN VARSA ÖYLE GİYİN GEL
YOKSA ALIŞVERİŞE GİDELİM

DAHA AY OLMADI MERAL, EMİN MİSİN?
ERKEN DEĞİL Mİ? AYRICA CEKET
GÖMLEK FİLAN HIÇ HAZ ETMEM,
NEYSE AYARLARIM BİŞEYLER

YO HAYIR GİTARİ
FİLAN GETİREMEM,
HIÇ MARİFET GÖS-
TERME MUHABETİNE
GİREMEM

NASI YANI? BU
NE HAL MAKSUT?

YANI
BU GECE
OLACAK
İŞ Mİ BU?

NE VAR? NE OLMUŞ Kİ? SU BİTMEK
ÜZEREYDİ, VE ŞAHANE DE KARPUZ
VARDI. SEZONUN SON KARPUZU

BEN BAŞKA YERDEN
SÖYLEYDİM ZATEN SUYU

BU MUDUR YANI? BENİ MÜTHİŞ HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATTIN. Bİ BANA,
Bİ MİLLETİN KIYAFETİNE, ÖZENİNE BAK, Bİ DE ŞU HALİNE BAK. BENİ
REFÜZE ETMEK İÇİN ÖZELLİKLE Mİ YAPIYOSUN? SANA MI KALMIŞ
SU KARPUZ GETİRMİYOR?

EN GÜZEL TİŞÖRTÜMÜ VE
KOTUMU GİYİNDİM YAVRUM.
NE DEDİM SANA; SADELİK!
ŞARAP GETİRSEM SORUN DEĞİL,
SU MU SORUN? Bİ DAHA DÜŞÜN

İNAT MI BU?
AYAKKABINI İSRARLA
NİYE ÇIKARIYON?

GEL İÇERDE GÜZEL GÖMLEK, CEKET
FİLAN VAR BARI ONLARI GİYİN

BRUNO'NUN GARDROBUNDAN MI?
KALSIN, BEN HALİMDEN MEMNUNUM.
TANIŞTIRACAKSAN OLDUĞUM GİBİ
TANIŞTIR MERAL.YOKSA BEN
KAÇIM, GELEN
BAKKAL
ÇİRAĞI Bİ
MÜLTECEYDİ
DERSİN